

WEYER, Céline van de (Haacht 26 mei 1925).

Speelde een hoofdrol om het behoud van het Nederlandstalig karakter van het Vlaams-Brabantse randgebied rond Brussel, en meer bepaald van de faciliteitengemeente Sint-Genesius-Rode. Van de Weyer dankt haar politieke carrière als kabinetsmedewerker, gemeenteraadslid, provincieraadslid, schepen en burgemeester in niet geringe mate aan de invloed van de beide mannen met wie ze gehuwd was.

Haar bijnaam van 'Puck' verwijst naar het gelijknamige personage uit Shakespeares Midzomernachtdroom. Van de Weyer volgde de Grieks-Latijnse afdeling aan het Gentse meisjesatheneum.

Céline van de Weyer werd in 1976 burgemeester van Sint-Genesius-Rode en voerde het Nederlands in als enige bestuurstaal. In 1981 lag ze mede aan de basis van De Gordel. (WIJ)

Later studeerde ze aan de hogere handelsafdeling bij de ursulinen in Onze-Lieve-Vrouw-Waver en behaalde ze tevens een kandidaatsdiploma in de filosofie. Door haar huwelijk met A. Sobrie, adjunct-kabinetschef van minister van binnenlandse zaken **Arthur Gilson**, begon 'Puck' na zijn overlijden in 1964, aan een 13 jaar lange kabinetsloopbaan in diverse christen-democratische kabinetten. In 1967 hertrouwde ze met Georges Algoet en volgde hem naar zijn geboortedorp Sint-Genesius-Rode. Als vooraanstaande in de Brusselse **Christelijke Volkspartij** en privé-secretaris van **Paul vanden Boeynants**, stimuleerde Algoet de politieke carrière van zijn echtgenote. In 1970 werd ze verkozen als gemeenteraadslid op de lokale, toen nog tweetalige door Vanden Boeynants gepatroneerde lijst. In 1973 werd ze schepen van openbare werken. Tot 1976 was ze ook raadslid van de randfederatie Halle. In datzelfde jaar groepeerden de Vlaamse politici in Rode zich rond haar persoon op een eenheidslijst voor de gemeenteraadsverkiezingen. Als inwijkeling kon ze de lokale tegenstellingen overbruggen en gematigden met meer radicalen verzoenen. Het werd een nipte overwinning op de francofonen onder leiding van de latere voorzitter van het **Front démocratique des Francophones** **Georges Clérifayt**.

Onder haar burgemeesterschap werd het Nederlands de enige interne bestuurstaal in Rode, een

ware revolutie, want tot dan was Rode altijd tweetalig bestuurd. In samenspraak met de Vlamingen uit de andere faciliteitengemeenten, werd via de Raad van State moeizaam een rechtspraak afgedwongen. Herhaaldelijk kwam ze in aanvaring met de provinciegouverneur of met de ministers van binnenlandse zaken, maar ze bleef desondanks haar beleid voortzetten. Met eerste schepen Noël Beke probeerde ze een sociaal grond- en woningbeleid voor de autochtone Vlamingen te voeren, maar ze slaagde daar slechts ten dele in. In 1981 hielp ze mee **De Gordel** opstarten.

In 1982 won ze door verdeeldheid aan Franstalige kant nogmaals de gemeenteraadsverkiezingen met slechts 79 stemmen op overschot. Provincieraadslid werd ze in 1985. In 1988 werd de pacificatiewet goedgekeurd met het systeem van afspiegeling voor schepencolleges in faciliteitengemeenten en de 'betonnering' van de faciliteiten. Het sociaal woningbeleid was onvoldoende gebleken om de Franstalige opgang te stuiten en met Noël Beke werd ze 'oppositieschepen' in het nieuwe college, waar ze een taal-waakhondfunctie vervulde. In 1994 volgde haar dochter Anne Sobrie haar op. Door de interne verdeeldheid, met twee lijsten, van de Vlamingen werd Sobrie de enige 'oppositieschepen'.

In 1983 kreeg 'Puck Algoet' de **Prudens van Duyseprijs** van de **Marnixring** Ros Beiaard van Dendermonde. In 1987 werd ze bedacht met de **Nele-prijs** van de **CVP-Jongeren**. Ze was de laatste burgemeester van een zuiver Vlaamse meerderheid in een van de zes **faciliteitengemeenten**.

LITERATUUR: J. Dockx, 'Een overzicht van de taalconflicten in de faciliteitengemeenten (1963-1988)', in E. Witte (ed.), *De Brusselse Rand* (Brusselse Thema's, nr. 1, 1993), p. 250-312.

GUIDO TASTENHOYE